

Hoe zal ik tot God gaan?

Horatius Bonar

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 24

1. Tot een zaligmaker der wereld	William Jay
2. De doop als levensbron	Thomas Manton
3. Ontsteek een lichtend vuur	Octavius Winslow

Jaargang 24 – nummer 4 – maart 2022

Toelichting foto omslag:

Hoe mistig kan het allemaal lijken, juist ook als de zon net opgaat. De boodschap van God en Zijn genade in Christus kan voor ons ook omringd zijn door veel mist en onduidelijkheid. Bonar roept ons op om ons daarvoorheen te richten op het licht. Het licht dat de herders omstraalde. Het licht waarvan Petrus al gesproken heeft (2 Petrus 1:19): 'En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlicht, en de Morgenster opga in uw harten.'

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: How shall I go to God?

Bron: www.monergism.com

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Hoe zal ik tot God gaan?

... waardoor ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn.

2 Petr. 1:4

'Hoe zal ik tot God gaan?' Met onze zonden gaan we naar God, want we kunnen niets anders meenemen dat we het onze kunnen noemen. Dit is een les die we heel moeilijk leren. Maar als we dit niet hebben geleerd, kunnen we niet één goede stap in het christenleven zetten.

Wat is onze eerste gedachte zodra we God beginnen te zoeken? Dan gaan we zoeken naar iets goeds in ons voorbije leven, of – wanneer we ontdekken dat daar niets goeds is te vinden – in ons leven van nu. Want we hebben een oplossing nodig voor het grote probleem tussen Hem en ons: we hebben vergeving nodig voor onze zonden.

Er is 'een leven in Zijn goedgunstigheid' (Ps. 30:6). Zonder die gunst zullen we ongelukkig zijn hier op aarde en uitgesloten van de vreugde hierna. Er is geen leven dat de naam 'leven' waard is, tenzij het voortkomt uit Zijn verzekerde vriendschap. Zonder die vriendschap is ons leven hier op aarde slechts een last en een vermoënis. Maar mét die vriendschap vrezen we geen kwaad en wordt alle droefheid veranderd in blijdschap.

'Hoe kan ik gelukkig worden?' was de vraag van een vermoeid mens die op wel honderd en een manieren had geprobeerd gelukkig te worden, maar steeds tevergeefs.

'Verzekeer u van Gods gunst', was meteen het antwoord van iemand die zelf had geproefd dat de Heere goedertieren is (1 Petr. 2:3).

'Kan ik op geen andere manier gelukkig worden?'

'Geen enkele', klonk het direct beslist. 'Al zesduizend jaar heeft de mens het op andere manieren geprobeerd, en steeds volledig tevergeefs. Zou het u dan wél lukken?'

'Nee, waarschijnlijk niet, en bovendien wil ik het ook niet langer proberen. Maar die gunst van God lijkt zoiets vaags, en God Zelf lijkt zo ver weg. Ik weet niet welke weg ik in moet slaan.'

'Gods gunst is niet iets vaags. Ze is veel wezenlijker dan wat dan ook. En Hijzelf is ons meer nabij dan enig ander. Hij is net zo toegankelijk als genadig.'

'Die gunst waarover u het hebt, is op mij altijd overgekomen als een soort mist, waar ik niets van kon maken.'

'Noem het liever zonneshijn, die voor u schuilgaat achter een mist.'

'Ja, dat geloof ik, maar hoe kom ik door die mist heen bij het zonlicht erachter? Dat lijkt zo moeilijk en zo tijdrovend!'

'U maakt er zelf iets moeilijks en onbereikbaars van, terwijl God het eenvoudig, dichtbij en gemakkelijk heeft gemaakt.'

'Wilt u nu zeggen dat er geen hindernissen zijn?'

'In zekere zin wel duizenden, in een ander opzicht geen enkele.'

'Hoe bedoelt u?'

'Legde Gods Zoon de zondaar ook maar een strobreed in de weg toen Hij tegen de menigte zei: "Komt herwaarts tot Mij (...) en Ik zal u rust geven" (Matth. 11:28)?'

'Absoluut niet! Hij bedoelde dat ze meteen tot Hem moesten komen, zoals Hij daar stond en zij daar stonden, en dan zou Hij hun rust geven.'

'Als u daar had gestaan, wat had u dan in de weg gestaan?'

'Helemaal niets. Om het over obstakels te hebben terwijl ik daar zo dicht bij Gods Zoon stond, dat zou dwaas zijn geweest, of erger nog.'

'Toen de Zoon van God bij de Jakobsbron zat, naast de Samaritaanse vrouw, zei Hij toen dat er nog een moeilijkheid was voor een zondaar? Werd elke moeilijkheid niet op voorhand uit de weg geruimd door die wonderlijke woorden van Christus: "Als u wist wat de gave van God was, en Wie Hij is Die u om drinken vraagt, dan zou u het aan Hem gevraagd hebben, en Hij zou u levend water hebben gegeven" (naar Joh. 4:10)?'

'Jazeker; het was slechts een vragen en geven. De hele zaak werd daar ter plekke afgehandeld. Tijd en ruimte, afstand en moeilijkheid speelden helemaal geen rol. Het geven volgde vanzelfsprekend op het vragen. Tot zover is het me duidelijk. Maar ik zou willen vragen of er nú dan geen hindernis is?'

'Geen sprake van, als de Zoon van God tenminste echt gekomen is om het verlorene te redden. Als Hij was gekomen voor mensen die

slechts deels verloren waren of die zichzelf voor een deel konden redden, dan zou de hindernis onoverkomelijk zijn. Dat moet ik toegeven, nee, zelfs benadrukken!'

'Is het verloren zijn dan geen hindernis om gered te worden?'

'Dat is een dwaze vraag, waarop u een dwaas antwoord kunt verwachten. Is het feit dat u dorst hebt een belemmering om water te ontvangen? Of is het feit dat u arm bent een belemmering om van een vriend rijkdommen cadeau te krijgen?'

'U hebt gelijk, juist mijn dorst maakt me geschikt voor het water en mijn armoede maakt me geschikt voor het goud.'

'Juist; de Zoon des Mensen is niet gekomen om *rechtvaardigen*, maar *zondaars* tot bekering te roepen. Als u niet geheel en al een zondaar bent, is er een hindernis, maar als u geheel en al een zondaar bent, is er geen hindernis!'

'Geheel en al een zondaar! Is het echt zo erg met me gesteld?'

'Geen twijfel over mogelijk. Als u dit betwijfelt, zoek het dan maar na in uw Bijbel. Het is Gods getuigenis dat u van top tot teen een zondaar bent en dat u als zondaar tegenover Hem staat. Immers, die gezond zijn hebben geen arts nodig, maar alleen zij die ziek zijn.'

'Van top tot teen een zondaar, goed – maar moet ik niet van enkele zonden af zien te komen voordat ik Zijn zegen kan verwachten?'

'Zeker niet! Zelfs van de kleinste zonde kan alleen Hij u bevrijden. U moet zonder uitstel met al uw zonden tot Hem gaan, hoeveel het er ook zijn! Als u niet geheel en al een zondaar bent, hebt u Christus niet geheel en al nodig, want Hij is een volkomen Zaligmaker – van niemand anders dan volkomen zondaars! Hij *helpt* u niet slechts om uzelf te redden en ook helpt u Hem niet om u te redden. Hij is het Die alles doet; anders doet Hij niets. Een halve verlossing is alleen genoeg voor mensen die niet geheel verloren zijn. Hij heeft Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout! (1 Petr. 2:24).'

Wat hierboven beschreven staat, was de manier waarop Maarten Luther zijn weg vond naar de vrede en vrijheid van Christus. Het verhaal van zijn verlossing is heel leerzaam, omdat het laat zien hoe de struikelblokken van eigengerechtigheid worden weggehaald door het volle licht van het vrije Evangelie. Want het gaat om het

Evangelie, het goede nieuws van Gods liefde voor de liefdeloze en onbeminlijke, het goede nieuws van kwijtschelding voor de zondaar, van vergeving zonder verdienste en zonder geld, het goede nieuws van vrede met God, enkel en alleen door het zoenoffer van Hem Die vrede heeft aangebracht door Zijn bloed aan het kruis.

Een van Luthers aanvankelijke moeiten of obstakels was zijn overtuiging dat hij zelf berouw moest voortbrengen. Als hij dat dan voor elkaar zou hebben gekregen, dacht hij zijn berouw als dankoffer te moeten brengen, of als een grond om door God aangenomen te worden. Als dat berouw niet kon dienen als grond voor de aanneming door God, dan zou het op zijn minst aangevoerd kunnen worden als pleitgrond voor strafvermindering, zo dacht hij.

Luthers oudere raadgever zegt hem onomwonden dat hij moet ophouden met boetedoeningen, zelfkastijdingen en al dat soort eigengerechtigde voorbereidingen om zich van Gods gunst te verzekeren of die te kopen. Die stem, zo vertelt Luther op ontroerende wijze, leek vanuit de hemel tot hem te komen: 'Al het oprechte berouw begint met de kennis van de vergevende liefde van God.'

Terwijl hij naar zijn raadgever luistert, breekt het licht door en wordt hij vervuld met een ongekende vreugde. Niets tussen God en hem! Geen voorafgaande goedheid of voorbereidende gevoelens of goede werken die tussen hem en de kwijtschelding in staan! Hij leert de les van de apostel Paulus, dat Christus juist voor de goddelozen gestorven is (Rom. 5:6). Alle zonde in hem kan deze rechtvaardiging niet in de weg staan, en alle goedheid in hem kan er niet aan bijdragen haar te verkrijgen. Hij moet als een zondaar aangenomen worden – of helemaal niet. Dat hem vergeving wordt aangeboden, laat slechts zien dat hij schuldig staat. De redding die hem dankzij het kruis van Christus wordt voorgehouden, laat slechts zien dat hij verloren is.

Het schuldgevoel zat echter te diep om het eenvoudig het zwijgen op te kunnen leggen. De angst keerde terug en opnieuw ging hij naar zijn oudere raadgever. Hij riep uit: 'O, mijn zonde, mijn zonde!'

Het was alsof de boodschap van vergeving die hij nog maar zo kort geleden had gehoord, te mooi was om waar te zijn. Het scheen hem toe dat zonden zoals de zijne niet zo gemakkelijk en zo eenvoudig vergeven zouden kunnen worden.

'Wat! Zou je dan slechts een zogenaamde zondaar zijn en dus slechts een zogenaamde Zaligmaker nodig hebben?' Zo sprak zijn eerbiedwaardige vriend, die er ernstig aan toevoegde: 'Weet dat Jezus Christus de Zaligmaker is van grote en echte zondaars, die niets anders verdienen dan een totale veroordeling!'

'Maar is God niet soeverein in Zijn verkiezende liefde?' vroeg Luther. 'Misschien behoor ik niet tot Zijn uitverkorenen.'

'Zie op Christus' kruisdood,' klonk het antwoord, 'en leer daaruit Gods genadige gezindheid voor mensen kennen.'

'Ik geloof in de vergeving van zonden,' zei Luther eens tegen een vriend, toen hij lag te woelen op een ziekbed, 'maar wat betekent dat voor mij?'

'Wel,' zei zijn vriend, 'horen jouw eigen zonden daar niet bij? Je gelooft dat Davids zonden zijn vergeven, en die van Petrus – waarom dan niet die van jou? De vergeving is er voor jou, net zo goed als voor David of Petrus.'

En zo vond Luther rust. Het Evangelie, dat hij zo geloofde, bracht vrijheid en vrede. Hij wist dat hij vergeving had ontvangen, omdat God had gezegd dat iedereen die het goede nieuws gelooft ongetwijfeld en meteen vergeving ontvangt.

Bij de afhandeling van de levensbelangrijke zaak tussen de zondaar en God kon geen sprake zijn van onderhandeling of van welke prijs dan ook. De grond voor de vereffening werd gelegd aan het kruis. Door de ontzaglijke transactie aan dat kruis werd de prijs volledig betaald. 'Het is volbracht!' is Gods boodschap aan mensen die vragen: 'Wat moeten wij doen om zalig te worden?' Deze volbrachte genoegdoening overstijgt elke menselijke poging om zichzelf te rechtvaardigen of om God te helpen hem te rechtvaardigen. We zien de gekruisigde Christus, Die zondaars met Zichzelf verzoent door de mensen hun overtredingen niet toe te rekenen. Dit niet-toerekenen

is uitsluitend het gevolg van wat Hij gedaan heeft aan het kruis, waar de schuld van de zondaar voor eens en voor altijd op de goddelijke Plaatsvervanger werd overgebracht. Vanwege die voldoening is het Evangelie 'goed nieuws' voor ons. Ieder die het gelooft, wordt deelgenoot van alle genadegaven die door deze voldoening zijn verworven.

'Maar ben ik niet afhankelijk van het werk van de Heilige Geest in mijn ziel?'

'Absoluut, want zonder de Heilige Geest, Die de dode zondaar levend maakt, is er toch geen hoop voor u?'

'Moet ik dan niet wachten tot Hij mij in beweging zet? En zodra dat het geval is, kan ik de gevoelens die Hij in mij heeft gewerkt, dan niet aandragen als redenen waarom ik gerechtvaardigd zou moeten worden?'

'Geen sprake van. U wordt niet gerechtvaardigd door het werk van de Geest, maar alleen door dat van Christus. Evenmin vormen de werkingen van de Geest in u de grond van uw vertrouwen, of de reden waarom u vergeving kunt verwachten van de Rechter van allen. De Geest werkt niet in u om u erop voor te bereiden om gerechtvaardigd te worden, of om u geschikt te maken voor Gods gunst. De Geest werkt in u om u bij het kruis te brengen zoals u bent. Want het kruis is de enige plaats waar God de zondaar genade schenkt.'

Het is bij het kruis dat wij God in vrede ontmoeten en Zijn gunst ontvangen. Daar vinden we niet alleen het bloed dat ons schoonwast, maar ook de gerechtigheid die ons bekleedt en versiert. Vanaf dat moment behandelt God ons alsof de gerechtigheid van Zijn eigen Zoon ónze gerechtigheid is. Dit noemt Paulus 'toegerekende' rechtvaardigheid (zie Rom. 4:6, 8, 11, 22 en 24). Dat is: de gerechtigheid die God aan ons toerekent, zodat we aanspraak kunnen maken op alle zegeningen die die gerechtigheid voor ons kan verwerven. Gerechtigheid die we zelf voortbrengen of die een ander ín ons legt, noemen we ingestorte, geschonken of inherente gerechtigheid. Maar gerechtigheid van een ander die ons wordt toegerekend alsóf ze van ons is, noemen we toegerekende gerechtigheid. Hierover spreekt de

apostel als hij zegt: 'Doet aan de Heere Jezus Christus' (Rom. 13:14; zie ook Gal. 3:27). Zo vertegenwoordigt Christus ons; en God behandelt ons ook als door Christus vertegenwoordigd. Hierop volgt noodzakelijkerwijs ook altijd de gerechtigheid ín ons. Maar we moeten niet wachten tot we deze hebben gekregen voordat we naar God gaan om de gerechtigheid van Zijn eniggeboren Zoon te ontvangen.

Eerst hebben we deze toegerekende gerechtigheid nodig. U kunt geen gerechtigheid vanbinnen hebben voordat u de gerechtigheid buiten uzelf hebt. Als u God wilt betalen met uw eigen gerechtigheid en niet met de gerechtigheid van Zijn Zoon, onteert u Christus en weigert u Zijn kruis. Het werk van de Geest is niet dat Hij ons heiligt met als doel dat we vergeving kunnen ontvangen. Integendeel, Hij laat ons het kruis zien, waar vergeving is te verkrijgen voor de onheilige. Wanneer we daar de vergeving hebben ontvangen, kan het leven in heiligheid beginnen, het leven waartoe we geroepen zijn.

Wat God de zondaar aanbiedt, is onmiddellijke gratie, 'niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden' (Tit. 3:5), maar dankzij het grote werk der rechtvaardigheid dat de Plaatsvervanger voor ons heeft volbracht. We zijn geschikt om die gerechtigheid te ontvangen omdat we onrechtvaardig zijn, zoals de zieke geschikt is voor de arts omdat hij ziek is.

Het Evangelie zegt niets over iets goeds in ons voorafgaand aan en als voorbereiding op de vergeving. De apostel sprak nooit over een voorafgaande staat van godsdienstige gevoelens die de zondaar zou moeten hebben voordat hij Gods genade kan ontvangen. Vrees, nood, zelfonderzoek, bittere smekingen om ontferming, angst voor het oordeel en voornemens tot verbetering konden er al zijn voordat de zondaar het goede nieuws aannam. Het zijn echter niet deze dingen die hem geschikt of bekwaam maakten. Als hij ze miste, was hij evengoed welkom geweest. Ze maakten de vergeving niet volkomener, genadiger of vrijer. De nood van de zondaar was zijn enige pleitgrond: 'O God! wees mij, zondaar, genadig!' (Luk. 18:13). Hij had

redding nodig, wendde zich daarvoor tot God en werd gered, omdat hij dit nodig had en omdat God er vreugde in scheidt armen en behoeftigen te redden. Hij had vergeving nodig, wendde zich daarvoor tot God en ontving vergeving, zonder verdienste of betaling. 'Toen hij niets had om te betalen, schold God het hem genadig kwijt' (naar Luk. 7:42). Juist omdat hij niets had om te betalen, verkreeg hij Gods genadige vergeving.

O, wat een genade! 'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad!' (1 Joh. 4:10). Hij heeft ons liefgehad, ook toen we dood waren in zonden (zie Ef. 2:4-5). Hij heeft ons liefgehad, niet omdat wij zo rijk waren in deugden, maar omdat Hij rijk was in barmhartigheid (Ef. 2: 4); niet omdat wij Zijn gunst waardig waren, maar omdat Hij lust had in weldadigheid (naar Jer. 9:24). Hij heet ons welkom vanwege Zijn eigen goedgunstigheid, niet omdat wij zo beminnelijk zijn.

'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matth. 11:28). Christus nodigt de vermoeiden! Dit vermoeid-zijn maakt u geschikt voor Hem, en Hem voor u. Hier is uw vermoeidheid; daar is de rustplaats! Ze bevinden zich vlak bij elkaar. U zegt: 'Die rustplaats is niet voor mij.' Wat? Is die niet juist voor de vermoeiden? U zegt: 'Maar ik kan er geen gebruik van maken.' Wat?! Wilt u zeggen dat u zo moe bent dat u niet kunt neerzitten? Als u had gezegd: 'Ik ben te moe om te staan, te lopen of te klimmen', was dat nog te begrijpen. Maar beweren dat u te moe bent om neer te zitten, is gewoon dwaas, of erger, want daarmee maakt u van het neerzitten een verdienste en werk. U lijkt te denken dat neerzitten iets groots is, wat ontzettend veel moeite kost.

Laten we dan luisteren naar die vriendelijke woorden van de Heere: 'Indien gij de gave Gods kent, en Wie Hij is, Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zou u levend water gegeven hebben' (Joh. 4:10). U zou het gevraagd hebben, en Hij zou het hebben gegeven! Dat is alles. Zo zeker, zo waar, zo vrij en toch zo eenvoudig!

Ja, vergeving, vrede, geestelijk leven – het zijn allemaal gaven, goddelijke gaven, die Gods Zoon vanuit de hemel heeft meegebracht. Ze worden aan iedere behoeftige zondaar persoonlijk door God aangeboden. Ze kunnen niet worden gekocht, maar alleen ontvangen, zoals we het zonlicht ontvangen: volkomen, zeker en vrij. We kunnen ze niet verdienen door ons lijden of onze inspanning, gebeden of tranen. Ze zijn direct verkrijgbaar, want de grote Plaatsvervanger heeft ze gekocht door Zijn inspanningen en Zijn lijden. We hoeven er niet op te wachten, maar moeten ze zonder aarzeling of wantrouwen ter plekke aannemen, zoals iemand de liefdevolle gave van een vrijgevege vriend aanneemt. Deze goddelijke geschenken kunnen niet worden toegeëigend op grond van onze eigen geschiktheid of goedheid, maar op grond van ons gebrek, onze onwaardigheid, armoede en leegte.

